

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt Deus afflictos in hoc seculo in ipsorum afflictionibus recreet &
consoletur. Capvt XXXIV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

orbem vndique confedemus, & te suavissimū
amicum nostrum in ipsa media afflictorum o-
mnia corona vel circulo collocamus, arentes-
que venas nostras præ ingenti desiderio erga te
omnis gratiæ vitalem fontem latè expandi-
mus. Solet autem humus præ ariditate vel ma-
ximè scissa vbertim fusos imbres copiosius ex-
cipere. Ita etiam nos fragiles multisque culpis
obnoxij, quanto maiori tibi debito obstricti
tenemur, tanto magis dilatatis ac hiantibus a-
nimis & cordibus te intra nos complectimur,
& quemadmodum tu ipse sacro ore testatus es,
vel inuitis omnibus volumus ex largiter ma-
nantibus vulneribus tuis ablui, atque modis
omnibus ab omni culpa & reatu penitus expia-
ri: vnde & tibi perennis laus honorq; ex no-
his refertur, nosque ex te gratiam consequi-
mur. Ista namque efficacissima virtute pre-
ciosi sanguinis tui omnis nostra dissimilitu-
do aboletur. Posteaquam Minister Sapien-
tiæ diu satis ita quietus resedisset, donec in
intimis animæ eius penetralibus cuncta hæc
seruò admodum reuelata essent, deindè surre-
xit lætus & alacer, egitque gratias Deo pro hac
præstita sibi gratia.

*Ut Deus afflictos in hoc seculo in ipso eorum afflictionibus
recreet & consoletur.*

CAPVT XXXIV.

Quadã Paschalis solennitatis die Minister
Sapientiæ iucundo erat animo. Sedes igitur
pro suo more eo in loco, vbi quietè
Nn 2 paulif.

paulisper captare solitus erat, scire cupiebat
Deo, quid recreationis in hac vita præstare
esset ijs, qui illius causa multa forent per
Interim raptus in ecstasi, ex diuina illumina
tione huiusmodi responsum accepit: Gaudium
totis animi visceribus & infracto spiritu, quibus
quot afflicti sunt, & suas cruces animo resig
to perferunt, certi videlicet patientiam hanc
immensis donandam præmijs. Vt enim multi
ipsi hic facti sunt miserabiles, ita innumera
perenni afficientur gaudio spiritali ac diuino
ob illorum præcipuam gloriam & laudem
perduraturam. Mecum hic emortui sunt, qui
que mecum hilariter resurrexerunt. Præ
tria eis peculiaria præstabo gaudia, carum
nitatis & excellentiæ, vt ea nullus assequi
queat. Primum est, quod optandi à me dabo
ent facultatem in cælis & in terris, & qui
optauerint, semper impetrabunt. Alterum
quod diuinam eis impartiar pacem maiorem
quam nec Angeli, nec Dæmones, nec Homines
nec vllæ demum creaturæ eis queant eripere.
Tertium est, quod omnes illos intus excolam
labor, tamque sitauerint intus amplectar, vt
num prorsus mecum sint atque æterno perfru
uerent, sintque ipsi in me, & ego in illis. Et
agrè affectis cordibus molestum est diu rogare
nec assequi, ita pro præsentis afflictionis bo
la ne ad momentum quidem hic mutuum in
termittetur amor, sed hic inchoabitur & se
piterndò perfruetur, quatenus mortalis im
cillitas pro cuiuslibet conditione plusve mi
nusve perferre poterit. Hisce rumoribus non
mediocriter iucundis exhilaratus Minister
piens

Quæ tria gau
dia quibus
obuentura.

I.

II.

III.

Ioan. 17.

pientie, vbi ad se redijt, exiliens è sella, medul-
 litus ridere cœpit, ita vt in Sacello vbi tum e-
 rat, fortiter resonaret: aitque lætus intra sese:
 Si quis aduersa pertulit, procedat in medium,
 & conqueratur. Plane de me ipso sic ego statuo
 & pronuncio, nunquam me in terris, vt mihi
 videtur, aliquid perpeffum esse. Nescio profe-
 fto quid fit crux vel afflictio: at probè com-
 pertum habeo, quid sit gaudium & exultatio.
 En data est mihi optandi libera potestas, qua
 careant necesse est innumeri à recto itinere ab-
 errantes: Ecquid præterea possim aut velim
 concupiscere? His dictis, ratione & intelligen-
 tia verit se ad æternam veritatem, dicens: Ob-
 secro, de his me certiozem reddas æterna veri-
 tas Iesu pijsime, quatenus poterit verbis decla-
 rari. Latent enim ista penitus plurimos occæ-
 catos homines. Mox illi intus eiusmodi præ-
 stita est institutio: Quicumq; rectè sese gerunt
 in ea sui mortificatione & abnegatione, quam
 præcedere necesse est in homine, ita vt sibi ipsi &
 rebus omnib⁹ moriatur, quorum heu exiguus
 est numerus, eorum sensus, & animus vsque ad-
 eò in Deum aberrarunt ac excefferunt, vt pro-
 pemodum de seipsis nihil nôrint, nisi vt tum
 seipfos, cum quæuis alia in sua prima origine
 capiant. Atque hac de causa tanta afficiuntur
 voluptate & complacentia ex quibuslibet Dei
 operibus vel factis, ac si Deus nihil eorum gef-
 fisset penitus, sed ipsis pro illorum iudicio effi-
 cienda ea tradidisset. Atque hac ratione in sei-
 pphis optandi accipiunt facultatem: quãdo qui-
 dem eis obsequitur ac inferuit cælum cum ter-
 ra, obtemperantque illis creaturæ omnes eoi-

vt gaudij veri
 cognitio af-
 flictionibus
 acutis, etiã
 sui suarumq;
 calamitatum
 faciat obliu-
 sci.

Animi dolore
rem in aduer-
sis sentire,
quid sit.

OTW
45

Voluntatem
propriam ex-
tinguere &
deferere quā
vtile.

pso dum faciunt quælibet id, quod agunt, omittunt id quod omittunt. Huiusmodi homines nulla in re animi afflictionem sentiunt. Namque animi dolorem vel afflictionem sentire ego appello, cum voluntas hominis deliberata ratione vellet afflictione carere. Nam secundum exteriorem hominem etiam istis quibus agimus, & bene & male habent, vult homines, & plerumque acrius sentiunt dolorem, quam alij ob ipsorum exhaustam naturam: sed nullum in eis locum intus obtinet atque secundum externum hominem immodestè vel impatienter sese gerunt. Alii dè exatiantur hîc, quoad fieri potest, per ipsorum excessum, ita vt in omnibus plebiscito ac stabili gaudio perfruantur. Si quidem in diuina essentia, in quam ipsi animo accedunt, si tamen rectè cum illis actum est, neque dolor neque mœror locum habet, sed tantum latitia: nisi quatenus suapte culpa & vitio peccati consensum labuntur, vnde merito cedit tristitia cuiuslibet ipsum peccatum perpetranti: quantum autem vitij committunt sese commaculant, tantum procul dubio dicit eis isthæc felicitas vel beatitudo: quantum verò peccatum fugiunt, in eoque sese excruciant abnegant, exceduntque in id, vbi nec dicitur nec molestia animi possit sentiri, (nisi quod dolorem non putant esse dolorem, nec afflictionem pro afflictione habent) ad eò vt in omnibus vera pace gaudeant, iam certè bene ipsis agitur. Id verò totum præstat propria voluntatis extinctio & omisio. Enimvero contra seipso auidissimo quodam desiderio

fti propelluntur ad exequendam DEI voluntatem & iustitiam. Porro DEI voluntas tam bene eis sapit, tantamque inde capiunt voluntatem, ut quicquid DEI permittit ipsis acciderit, tam eis gratum sit ac delectabile, ut nec velint nec appetant aliud. Nec tamen hæc ita accipienda sunt, quasi hæc ratione illis permittum non sit orare ac deprecari Deum. Namque ea ipsa DEI voluntas est, ut ipsum oremus. Sed intelligenda sunt iuxta ordinatam proprii sensus & iudicij abnegationem & resignationem in summæ Deitatis voluntatem, quemadmodum dictum est. Atqui occultus quidam hæc hæret scrupulus, in quem plerique impingunt, isque eiusmodi est. Quis enim, aiunt, compertum habet, utrum hæc sit DEI voluntas? Reuera Deus bonum est super essentialiale, quod rei cuilibet interius ac præsentius est, quam sit res ipsa sibi: atque illo invito nihil potest fieri, nec durare vel ad momentum. Non possunt ergo non torqueri & cruciari graviter, qui semper diuinæ renitentur voluntati, cuperentque propriæ semper voluntatis libidini obsequi, modo possent. Isti pace non alia gaudent, quam qui apud inferos cruciantur. Nam perpetuò animi mœrore conficiuntur. Contra vero animo omni propria voluntate exuto ac nudato, Deus & pax perpetuò re ipsa respondent, idque æquè in adversis, ut prosperis ac iucundis. Ipse namque reuera adest, qui cuncta agit ac moderatur, qui que est omnia. Qua ergo ratione crux vel afflictio præsens molesta eiusmodi hominibus esse volutate propria nudatis queat, quando in ea Deum cernunt, Deum inveniunt,

N n 4 niunt,

nulla crux
molesta, sed
est Deus om-
nia in omni-
bus.

Rom. 8.

ntunt, Dei voluntate fruuntur, & suam pro-
sus nesciunt voluntatem? vt interim taceam
omnes illas luculentas consolationes & cele-
stes oblectationes ac delicias, quibus Deus
fictos amicos suos crebro recreat ac sustentat.
Nimirum in ipso propemodum celo isti de-
gunt: quandoquidem quicquid illis euenit
vel non eueniat, quicquid in creaturis omnibus
Deus siue agat siue non agat, cuncta hæc illis
primè cedunt & cooperantur in bonum. Hoc
pacto homini æquanimiter aduersa patienter
etiam in hac vita pars quædam præmij retri-
bitur, eò quod in omnibus pace & gaudio pa-
tiatur, & post obitum vita eum consequatur
æterna. Amen.

De spiritali Ministri filia.

CAPVT XXXV.

Elizabeth
Staglin qua-
lis.

Eodem fermè tempore Minister Sapien-
tiæ filiam habuit spiritalem professionis
Dominicanam, in clauso quodam curia-
dam oppidi cœnobio degentem, vocabulo Elizabeth
Staglin, cuius externa vita & conuersio
tio admodum sancta, & interior animus placidus
angelicus erat. Præclara illa conuersio, qua
totam anima & corde ad Deum transtulit, tam
erat fortis, efficax, & vehemens, vt ab omni-
bus statim rebus superuacaneis cunctisque va-
nitatibus, quibus multi æternam suam salutem
negligunt ac impediunt, prorsus expediretur.
Omne illius studium eò intentum ferebatur
vt spiritalibus posset institutionibus imbuatur
quibus